

S2A2 Dieter Dehaes mixdown met sprekerherkenning

[Spreker 2]

Oneindig wandelen, lijven groeien en jezelf echt leren kennen. Dieter had meteen mijn aandacht. Ik ben dan ook blij dat hij hier vandaag aanwezig is.

Welkom bij Elk Stap Je Telt. Dieter De Haas is een gids die leiders en ondernemers helpt om zichzelf en hun patronen beter te begrijpen. Met zijn bedrijf Infinite Walk neemt hij heel letterlijk medebergen in, waar ze de ruimte vinden om te vertragen, stil te staan en dieper te kijken naar wat hen echt gevormd heeft.

Want Dieter werkt systemisch. Dat klinkt misschien een beetje vaag voor sommigen onder jullie, maar dat gaan we in deze podcast proberen helder te krijgen. Bij Infinite Walk draait het niet om de tools of de modellen, maar om wie je echt bent, inclusief je hardnekkigste patronen.

Dieter biedt een plek waar je welkom bent met alles wat je bij je draagt. Het mooie, maar ook het rauwe. Want zoals hij zelf zegt, de weg is wijzer dan de wegwijzer.

INFINITE WALK Dieter, wat is het meest verrassende dat iemand ooit ontdekt heeft wanneer ze hun patronen recht in de ogen durfden te kijken?

[Spreker 1]

Wow, meteen een keigoede vraag. Er gebeuren zoveel dingen. Ik ga misschien zijdelings antwoorden.

Oké. Ik ga antwoorden op de vraag die je gesteld hebt, wat zie je heel dikwijls gebeuren? Welke wezenlijke dingen zie je heel dikwijls gebeuren?

En dat is dat de Nederlanders zeggen dat het kwartje valt bij mensen. Wij zien dan iets gebeuren in het lijf en in de ogen van mensen die met ons mee op tocht gaan. Die ons wil ik straks wel even uitleggen.

Maar dat in de ervaring het besef plots heel aanwezig is van ik doe dit in andere vormen al heel mijn leven en ik krijg eigenlijk al heel mijn leven, in variërende vormen, hetzelfde resultaat.

[Spreker 2]

Zonder dat ze doorhebben dat ze al heel hun leven hetzelfde doen.

[Spreker 1]

Oké. Uit respect voor die mensen die met ons meegaan en zichzelf helemaal inzetten, ga ik een voorbeeld over mijzelf geven, om het wat te illustreren. Toen ik besepte dat ik al heel mijn leven heel kritisch naar boven keek, en dat is begonnen bij mijn ouders.

Ik heb twee toffe ouders, wij komen goed overeen. Ze zijn nog... Ze zijn 80-plus, maar goed bij het verstand.

En wij hebben een goede relatie. Maar ik besepte wel dat ik al heel snel voorzichtig geworden ben ten opzichte van mijn moeder, de sterke madame. Die onverwacht scherp en alert uit de hoek kon komen, dus die moest ik in het oog houden.

Daar moest ik op letten om als kind mijn weg daartussen te vinden, om, grote woorden gebruiken, veilig te zijn. Mijn vader was veel weg. Die ging dan niet te voet, maar met de fiets de bergen in.

En ik vond daar dan heel snel van dat hij het overliet aan mijn moeder thuis. Dus ik vond iets over mijn moeder, ik vond iets over mijn vader. Ik moest die alle twee wat in het oog houden.

En dat om goede redenen. Ik heb een goede jeugd gehad. Het is ook maar achteraf dat ik die inzichten kreeg bij mijn leermeesters dan.

En toen besepte ik dat ik dat als professional, maar ook als adviseur, want ik was toen al consultant, ik doe dat in mijn job ook. Dus toen ik ervaarde, in mijn lijf, in een oefening, in oefeningen en opstellingen van shit, ik moest dat doen, dat was mijn oplossing om het systeem te laten overleven thuis. En ik ben dat blijven herhalen.

Dus ik kom binnen in een organisatie, gelukkig door het besef kan ik dat nu in evenwicht brengen, maar ik keek onmiddellijk kritisch naar de leiders. Niet altijd handig als dat uw opdrachtgevers zijn. De kritische blik is fijn, maar als je er iets over vindt of iets van hen vindt, dan is rapport maken wat lastig, dan is empathie heel lastig.

Laat dat nu net belangrijke elementen zijn om als organisatieadviseur, als gids, als leiderschapscoach zinvol werk te kunnen doen.

[Spreker 2]

Dus eigenlijk zocht je iets wat bij hen in het nateel speelde, om dat dan achter de hand te houden?

[Spreker 1]

Ja. Waar kan ik prikken? Wat is niet goed genoeg?

Waar kan ik iets over vinden? Oké. Maar die vaststelling is dan dubbel, want dat is een soort herkenning van dat ik dat doe.

Daar kan ik wel nog bij schakelen, daar kan ik ook leren om daar bewust van te worden en dus te kunnen schakelen, andere gedrag te kunnen tonen. Maar dat heeft mij ook een superpower opgeleverd. Dat heeft mij superkracht opgeleverd.

Ik kom ergens in een organisatie binnen en voor ik in die bewuste vergaderzaal ben waar ik met die potentiële of die echte opdrachtgever begin te praten, heb ik al zeven dingen gezien, want dat rondkijken, dat zien wat er hier allemaal gebeurt, hoe zit dat hier in mekaar, hoe gaan mensen hier met elkaar om, wie is er hier sympathiek, wie is er hier veilig bij, wie gaat mijn spreekwoordelijke stekelsrecht staan, dat was ook een gevolg van altijd naar boven kijken en iets vinden.

Als ik dat nu in evenwicht kan brengen met wachten even, dat is reflexmatig, maar het is niet altijd handig om iets te vinden over die. Je inleven, je perspectief proberen eigen te maken, een relatie met hen op te bouwen, dat is dan de schaduwkant die ik genegeerd had. Als ik dat er nu bij kan doen, die twee samen, dat is wel cool.

Ja, want dan kun je ze echt verder helpen. En op goeie dagen, als dat dan lukt, want dat is dan zo'n concept dat ik graag gebruik, het moet ook een beetje mild zijn. Als je even niet oplet, als het spannend wordt, als je onder druk komt te staan, of als je moe bent of gewoon een slechte dag hebt, dan is dat origineel patroon...

Je steekt dan weer iets harder de kop op. Dat is dan een minder goeie dag. That's life.

[Spreker 2]

Ja. Ga dat toch... Dat is wie je bent, Dieter.

Voilà.

[Spreker 1]

De alternatief is dat ik mijn superpower opgeef. Niet zo handig.

[Spreker 2]

Ik denk niet dat je dat kan.

[Spreker 1]

Ja, wat blijft er dan nog over? Alleen dat ik met moeite bijgeleerd heb? Nou, niet genoeg, hè.

[Spreker 2]

Ik probeer me te denken, is dat een onderdeel van systemisch denken? Want systemisch denken hoor ik tegenwoordig veel. Ik weet niet of dat een hip woord is of omdat ik me tegenwoordig in omgevingen bevind waar het woord veel gebruikt wordt, maar wat is dat nu eigenlijk, systemisch denken?

[Spreker 1]

Ik heb een beetje schroom om hier zo een definitie te poneren. Het is een heel rijk veld. Het is

eigenlijk al zo'n vat dan toch?

Ja, het heeft de ambitie om een blik op alles en het ervaren van alles aan te bieden. De meest gekende werkvorm daarvan is familieopstellingen, waarin je fysiek mensen in de ruimte een plek geeft, laat nemen. Er zijn heel veel varianten.

Dat is een deel van de redenen waarom ik schroom om harde definities te geven. Er zijn heel veel varianten, maar het gaat er eigenlijk over om in het hier en nu niet alleen cognitief of mentaal te ervaren wat er allemaal speelt binnenin jou, maar ook in interactie met, zo is het begonnen, bijvoorbeeld jouw familiesysteem, jouw systeem van oorsprong, maar ook de systemen waarin je vandaag leeft en werkt. Een relatie is een systeem, jouw eigen gezin is een systeem, het team waarin je werkt is een systeem, het bedrijf waarin je werkt is een systeem, de maatschappij is een systeem, waarin dat deel systeemswerken met systeemdenken, waarin het gedrag van het systeem niet rechtstreeks af te leiden is van de elementen in het systeem.

Dat is één. Oké. Een ander element is dat systemen er naar streven om in balans te zijn.

Ja. En op een of andere manier... Dit zijn nu mijn woorden.

Als je naar de meesters wilt gaan, ik verwijs je graag door naar Bert Hellinger, Morten Jort, Bibi Schreuder. Er zijn echt toppers in dit vak. Daar reken ik mij niet toe.

Dus voor de strakke definities, opnieuw, ga naar hen. Maar een systeem streeft naar balans en volledigheid. Balans in geven en nemen.

Balans of orde, want dat is dan het woord dat we gebruiken, dat de mensen in een systeem op hun juiste plek staan. Ik ben de zoon van mijn vader. Als ik mij boven mijn vader zet, dan ga ik van mijn plek af.

En dan komt er gedoe in mijn familiesysteem. Dat is best ingewikkeld, want wij zijn alle twee... Ik heb daar vorige week nog een post op LinkedIn over gedaan.

Wij zijn alle twee volwassen mannen met eigen agency in het leven. En toch ben ik ook zijn zoon. Is hij de grote en ben ik de kleine?

Dat gaat over plek en ordening. Als ik van mijn plek afstap, voelt dat systeem dat er iets niet klopt. Dan krijg je fenomenen waarvan je denkt, wat is er aan de hand?

Dan is de balans niet juist.

[Spreker 2]

Maar als je streeft naar compleetheid, dan moet je soms ook dingen aanpassen en de balans uit de balans brengen. Er is een bepaalde balans, maar je wilt dan groeien of je wilt meer compleet gaan, dus je gaat ergens op inzetten waardoor die balans een beetje moeilijker wordt. Dan moet je dat terug in de balans brengen.

Dat is toch een oefening van lange adem, of niet?

[Spreker 1]

Ja, wat je in je vraag zegt, is eigenlijk... Dat is allemaal Feindieter, wat je zegt. Dat systemen naar balans zoeken en dat plek en ordening een belangrijk element zijn, maar dat dat in de feite bijna altijd verstoord wordt om een of andere reden.

Omdat ze iets willen aanpassen, optimaliseren of groeien? Ja, absoluut. Een mooi voorbeeld daarvan is wat Edgar Schein in zijn boek Procesadvisering schrijft.

Als je advies geeft, dan zet je je eigenlijk boven je coachie, je klant. Want jij bent de expert. En jij vertelt iets waardoor je je daarboven zet.

En hij zegt meteen ook, je hebt die balans te herstellen. Want continu daarboven staan, dan krijg je geen samenwerking. Hij doet dat niet vanuit een systemisch perspectief, maar vanuit de consultantblik.

Maar het gaat er net over hetzelfde. Tuurlijk, als je gevraagd wordt om iets bij te dragen, dan ga je een keer erboven staan, je gaat ernaast staan. Op een bepaald moment is het ook slim om eronder te gaan staan, want je cliënt is de topspecialist over haar of zijn bedrijf.

Dus ook daar. Dus die systemen zijn nooit in balans. Dat klopt.

Ook bij momenten wel natuurlijk. En dan kun je voelen, ah ja, nu klopt het. Ah ja.

Ja, dit is juist. En dan gebeurt er weer iets. Uiteraard.

Die volledigheid gaat ook over dat dynamische evenwicht, die bewegende balans, zal ik maar zeggen, die stoelt op het feit dat alle elementen in dat systeem een rol hebben, een plek hebben. En als je daar iets uitsnijdt, dat systeem gaat proberen dat op een of andere manier te compenseren. Ja.

[Spreker 2]

Oké. Zoals eigenlijk als je een steen wegneemt in een vijver, dat dat snel wordt opgevuld door de bodem.

[Spreker 1]

Ja, mooi beeld. Of als de kritische persoon uit een team spontaan weggaat of weggewerkt wordt. Iemand anders gewoon die rol van kritische blik, van kritische vriend, in het beste geval.

Maar die die rol gewoon overneemt. Daar heb ik al goed bij stilgestaan.

[Spreker 2]

Dus elke rotte appel uit een team verwijderen zorgt er gewoon voor dat iemand anders...

[Spreker 1]

De kans is zeer groot dat iemand anders op een andere manier... Dat ziet er dan anders uit. Maar als je wat afstand neemt en kijkt naar wat er nu echt aan de hand is, dan merk je dat de grapjes of de kritische helemaal niet weg zijn.

Want Paul is weg, maar Pierre heeft het overgenomen.

[Spreker 2]

Ja.

[Spreker 1]

Daar ga ik eens op letten. Zeg eens. Of ook die nonkel die foute dingen deed in de familie en die figuurlijk dan doodgezwegen wordt.

Dan zie je bij de neefjes iemand die dat leven lijkt half te herhalen. Wat is hier aan de hand?

[Spreker 2]

Ja, daar ben ik nu... Ik heb er nog nooit op geleerd, maar ik ben minder alert op omgevingen. Waarschijnlijk omdat je er zo inzit dat je daar veel meer zicht naar hebt, dat je daar veel alerter voor bent.

Maar ik ga er toch eens proberen op te letten. Dat is wel interessant. Zeg, met Infinite Walk, dat heb je eigenlijk opgericht voor eigenlijk...

Want wat je doet, is met bedrijfsleiders en met ondernemers echt de natuur in te trekken om hun zelf inzichten te geven.

[Spreker 1]

Klopt. Ja, dat klopt. Ik doe dat niet alleen, dat wil ik eerst zeggen.

Ik doe dat samen met Tine Truijts. We hebben een iets wat anders, maar ook gelijk aardig parcours gelopen. Zij is psychologe van opleiding.

Ik heb mij op organisaties gestort, twintig jaar geleden. Maar we zijn elkaar in masterclasses, langdurige en korte opleidingen rond systemisch werken tegengekomen. We hebben allebei een scoutsverleden.

We zijn allebei graag buiten en we vinden het allebei geweldig om mensen op een of andere manier vooruit te helpen. En dan hebben we beslist, al wandelend, in het Meerdaalbos, waar ik naast woon, van kom, we gaan daar iets mee doen. En onze werktitel is Wij willen de starterskit

zijn voor systemisch werken.

Voor mensen een fijner werk en leven te helpen bezorgen. Oké. Waarom buiten?

Ik ga eerst de opportunistische redenen vermelden. Wij zijn alle twee wandelaars. Ik ben ook in mijn vrije tijd in de Zomerberg wandelgids.

Dat is dan, ik zal maar zeggen, zaveren het sportieve en genieten van de natuur. En de combinatie van wat ik dan heel het jaar lang doe, leiders en mensen die verantwoordelijkheid nemen in organisaties, begeleiden, en in de zomer de bergen in, die twee samen, dat is natuurlijk voor mij de sweet spot. Mensen kunnen dat niet zien, maar jij kan het zien.

Mijn ogen blinken nu.

[Spreker 2]

Niet alleen je ogen, je lach is vijf keer breder.

[Spreker 1]

Voilà. Dus dat zuiver opportunistisch geef ik heel graag toe. Er zit ook natuurlijk een andere reden onder.

Wij mensen komen uit de natuur. En in ons dagelijks leven zijn heel veel mensen die oerconnectie kwijt. Helemaal kwijt.

Heel kwijt. We zijn nu ongeveer iets voorbij het midden van de winter. Wij blijven met z'n allen keihard doorwerken, waar de natuur zegt dat we even slapen en regenereren.

We gaan langs de donkere, letterlijk de donkere periode, om dan straks, als het lente wordt, weer vol energie te ontspruiten in al zijn vormen. Dat is maar een voorbeeld van hoe de mens dat vergeten is. In het voorjaar trekken we nu drie dagen naar de Ardennen.

In de zomer zijn het in totaal zes, zes en een half dagen, waarvan we een dikke vijf dagen stappen. Echt in de natuur, weg van heel veel dingen van het dagelijks leven. Heel veel dagen hebben we ook geen bereik op onze gsm.

Heerlijk. Ideaal. Ai, telefoon.

Perfect. Ja. Voilà.

Als we het nog moesten aanschouwelijk maken bij deze. Maar in die natuur, en dat merken we, dat brengt ons dicht bij onszelf. Je vertraagt automatisch.

We lopen niet door de natuur, we fietsen niet, we stappen door de natuur. Je vertraagt een van de absolute voorwaarden om met dat systemisch werken bezig te zijn, om je lichaam als de signalen van je lichaam te kunnen oppikken. Dan heb ik het niet zozeer over vermoeidheid,

maar als we dan oefeningen doen of opstellingen op de berg, zitten we al meteen in de sfeer.

We zijn al traag genoeg. In de jachtigheid van het leven is het niet altijd evident om te voelen van, wacht, wat gebeurt er hier nu? Welke signalen pik ik op?

En ook op een heel praktisch, bijna prosaïes niveau, af en toe val je gewoon stil uit bewondering. Je voelt dat er wel iets groter is dan je hier. Er is een groter geheel.

Een van de diepe onderbouwen van systemisch werken. Er is een groter geheel. En dan ook nog, na een tijdje ben je wel wat moe, vallen er wat beschermingsmechanismes vlotter weg en kun je intensiever in de oefeningen en het werk stappen.

[Spreker 2]

Omdat je dan eigenlijk gewoon volledig puur jezelf bent en geen façade meer opzet.

[Spreker 1]

En ook naar de groep toe. Als we in de bergen zijn, we slapen in berghutten, dan delen wij ook een kamer. Dus je bent 24-7 bij elkaar.

Tine Truits, mijn collega en ik, focussen ons dan en zorgen er dan ook voor dat er zo snel mogelijk heel veel vertrouwen, vertrouwdheid, veiligheid komt. Want dat hebben we absoluut nodig.

[Spreker 2]

Ja, je moet een team vormen, zo rap mogelijk.

[Spreker 1]

En daar helpt dan bij elkaar blijven, niet naar huis gaan, niet gestoord worden door het telefoon of andere dingen. Ja, dat helpt enorm. Dus dat is de plek waar ik het liefste ben, in de bergen.

En het helpt geweldig in dit werk. Ja.

[Spreker 2]

Ik kan dat wel begrijpen, want ik heb... Twee of drie weken geleden ben ik drie dagen naar de SEMA gegaan en echt gewoon enkel peddelen, s'avonds kampvuur maken, slapen, terugpeddelen. Niks anders, totaal geen ontvangst daar.

Dat is perfect. Dus dat geeft voor mij individueel al een enorme boost, als je daar bent. Dus laat staan dat je dan met iemand bent zoals jij en Tine, die dan nog het beste in jou naar boven kunt halen en echt kunt doen nadenken.

Ja, dan denk ik dat je er gewoon keiveel uithoudt.

[Spreker 1]

Maar ook wel heel confronterend, denk ik, niet? Ja, bij momenten wel. Bij momenten wel.

En dat is nog een reden waarom het zo goed is om samen op pad te zijn. Tine en ik staan voor u klaar. Soms in een bepaald proces stappen kan het heftig zijn.

Het kan ook zowel wat naweeën veroorzaken. Ja, dan is het wel superhandig dat zowel Tine als ik er zijn, maar ook die groep waar dat ondertussen die veiligheid geeft, geïnstalleerd is. Een van de kritieken op systemisch werken is dat je soms doosjes doet open en je negeert nazorg.

Of mensen gaan naar huis met wat ze net ervaren hebben en dat blijft in alle hevigheid actief in hun lichaam en in hun hoofd. Dat vangen wij door samen op weg te zijn ook voor een groot stuk op.

[Spreker 2]

Ja. Ja, want ik merk dat altijd aan mezelf ook. Ik ben altijd op zoek naar datgene wat ik nog niet weet over mezelf.

Maar heel veel mensen, zelfs op het werk of waar dan ook, zeggen mij dat niet. Ik vraag dat bewust. Zeg eens iets wat jij weet over mij dat ik niet weet en krijg daar geen antwoord op.

Natuurlijk, als je in een veilige omgeving zit, mensen die je niet echt kent en misschien nooit terugzien of minder terugzien of toch niet in het dagelijks leven, dan is het misschien wel handiger als je die reflectie zelf krijgt van zo zit ik echt in elkaar en dat is echt iets wat bij mij past en oei, dat wist ik nog niet. Dat je dat ook gewoon kan delen en dat het dan handiger is.

[Spreker 1]

Ja, zeker. Dan moet ik denken aan waarom we de naam Infinite Walk hebben gekozen. Dit werk doen is een eindeloze staptocht.

U zelf leren kennen is een eindeloze tocht. Als je geluk hebt, kan je dat tot op de laatste dag van je leven doen. Dingen bijleren over jezelf.

[Spreker 2]

Ja, dat is een besef dat bij mij ook is gekomen. Ik wou vroeger altijd een bergtop op, maar eigenlijk is de bergtop niet belangrijk. Het is continu op de berg gaan wandelen en af en toe eens naar boven gaan, naar beneden gaan, rondkijken, nieuwe wegen ontdekken.

Dat is echt wat het leven gelukkig maakt.

[Spreker 1]

Er is niks mis met op de top staan. Dat mag er zeker bij zijn, dat is niet het enige.

[Spreker 2]

Correct.

[Spreker 1]

Ja, helemaal mee. Mooi.

[Spreker 2]

Zeg, jullie doen dan twee keer per jaar een tocht? Of doen jullie dat een heel jaar door? Want je zei dat het een combinatie is tussen mijn werk in het jaar en dan in de zomer die tochten en dan een driedaagse tocht in de Ardennen?

[Spreker 1]

Ja, we hebben in het voorjaar en in het najaar een driedaagse tocht in de Ardennen. Dat is een beetje anders, dan hebben we een vaste plek. Dan hebben we een prachtig huis dat helemaal voor ons is, zo'n oud Ardenns hotel dat omgevormd is tot vakantiehuis.

Maar daar kunnen wij... Iedereen heeft een privékamer. Dat is iets meer luxe.

Als het slecht weer is, echt slecht weer zoals het in België kan zijn, dan kunnen we kiezen om binnen te werken. Als het goed genoeg is of goed weer, gaan we naar buiten. Daar zitten we aan de hoerte.

Dan doen we in het voorjaar en in het najaar drie dagen. En omdat we daar minder uren stappen, kunnen we een groot deel van het programma dat we met de vijf dagen in de bergen doen ook aanraken en rondwerken. In de zomer gaan we dan één keer op tocht.

Tine en ik hebben het idee dat er meer tochten mogen worden. Maar dat hoeft niet. We zijn ook geen marketingwonders, dus we laten dat ding organisch groeien.

We zijn in ons derde jaar samen hiermee aan de slag. Maar daar maken we publiek geen reclame voor. We hebben ook een vervolgtraject voor mensen die hetzij mee naar Dardenne gegaan zijn, hetzij mee op tocht in de Alpen.

Daar doen we ook twee dagesses per jaar voor.

[Spreker 2]

Ja. Het voordeel aan een langere tocht is dat je meer tijd kunt laten tussen de sessies door, waardoor je nog meer kunt inzinken in wat je geleerd hebt. Het gaat trager, hè?

[Spreker 1]

Ja, want dat merk je. Daar maken we bewust ook ruimte voor. De stukken waar we dan

stappen, dat er soms echt wel stiltes vallen, omdat mensen in proces zijn.

Ze hebben zelf iets gedaan in een oefening of in een opstelling. Ze hebben iets gemerkt dat hen raakt. Dat merk je dan ook wel aan de groep.

[Spreker 2]

Absoluut. Fascinerend. Als nu een leider of een ondernemer een eerste stap wil zetten in zelf inzicht te krijgen, wat is voor jou een gouden tip die je kan geven?

Waarbij je kunt zeggen dat als je dat doet, je al een stapje voorwaarts kunt gaan. Ik neem aan dat er heel vele zijn. Maar iemand die daar nog totaal niet mee bezig is, bijvoorbeeld...

[Spreker 1]

In de context van systemisch werken dan, hebben we het daarover? Of zelfontwikkeling. Ja, zelfontwikkeling.

Er zijn een miljoen manieren om het aan te pakken. Wat je daarnet zei, gewoon vragen aan mensen. Hoe heb je dat ervaren?

Ja, het is avonds tijd nemen om je dag te overschouwen. Een paar dingen lezen over systemisch werken. Zeker over die basispatronen.

Ik kan daar het boek De Fontein van Els Van Steen aanraden. Dat is een mooie ingang om... Die beschrijft het heel metaforisch.

Maar als je dat leest en vervolgens wat reflexiteit voor jezelf inbouwt, lijken mij, is een manier. Ga mee met Infinite Walk op drie- of vijfdaagse. Dan krijg je echt de volle starterskit.

Maar er zijn best nog andere mensen ook. Er worden bijvoorbeeld meer en meer... Ik volg jou wel.

Het lijkt alsof systemisch werken in een soort van opwaartse cyclus zit. Er worden bijvoorbeeld meer en meer opstellingsavonden georganiseerd. Ik heb daar een beetje een dubbel gevoel mee.

Maar dat kan een mooie manier zijn om kennis te maken met dit soort werk.

[Spreker 2]

En buitenkomen en tijd nemen voor jezelf. Dat is vooral... Ik heb zelf mijn verhaal van Elk stapje telt in de Uppertrail uitgewerkt.

Toen ik zeven dagen op Polkathacht was in de sneeuw, slaap ik in tenten, geen ontvangst. Daar is echt alles in elkaar gevallen. Ik kan het iedereen alleen maar aanraden om te deconnecteren met je huidig leven en eventjes terug naar de natuur te gaan en bij jezelf stil te staan.

[Spreker 1]

Dat vind ik wel cool. Op weg naar hier dacht ik eraan dat elk stapje telt. Maar de Geert doet elk stapje met enthousiasme en met drive.

Dus niet mijn eerste... Ik ben dan eerder van het observerende en reflectieve type. Hij is dan van...

Kom aan, ga. Elke stap telt. Dat is dan niet vanuit mijn reflex, maar vanuit hoe ik naar jou kijk.

Zo leren veel mensen ook. Die type had ik ook kunnen geven, maar dat is niet mijn eerste reflex.

[Spreker 2]

Nee, maar wel de mijne. Alles positief zien, roze bril en gewoon gaan. Dat heeft ook wel nadelen soms.

[Spreker 1]

De grootste filosoof van de twintigste eeuw zei het al. Elk nadeel heeft zijn voordeel. Exact.

Ik vind Johan Cruijff de grootste filosoof van de twintigste eeuw. Ook iets bij Infinite Walk. Af en toe een beetje humor hoort erbij.

Dat maakt het wat draagelijk.

[Spreker 2]

Ik ga sowieso die boeken delen die je hebt opgenoemd. Ik weet niet hoe dat komt, maar met elke podcast die ik opneem, heb ik het gevoel dat we nog maar in het midden van een gesprek zitten. Dus ja, er komt nog wel een vervolg aan.

Is er iets wat jij nog zelf wilt meegeven, Dieter, aan onze luisteraars?

[Spreker 1]

Het sluit aan bij de vraag die je net stelde. Spontaan denk ik aan het orakel van Delphi. Ken u zelf, stond daar boven de ingang, in het Grieks wel eens waar?

Ik heb geen Grieks gestudeerd, dus ik kan het niet in het Grieks zeggen. Dat zou natuurlijk fijn en intellectueel overkomen. Maar ken u zelf en doe daar iets mee.

Ga aan de slag daarmee en kies uw eigen vorm. Jij leert heel veel over jezelf door te doen, door elke dag een stap te nemen. Het kwam er misschien al uit in het gesprek.

Ik lees wel al eens graag een boek en observeer. Iedereen heeft daar zijn eigen manier in. Maar ken u zelf morgen iets beter dan vandaag.

Dat is wel een mooie leidraad van het leven, vind ik.

[Spreker 2]

Dat vind ik heel mooi om je af te sluiten. Dank je wel, Dieter. Als mensen jou willen contacteren, hoe doen ze dat het beste?

[Spreker 1]

Neem een kijkje op www.infinetwalk.be. Maar ik kan even goed een mailtje. Dieter, at infinetwalk.be. Onthoud gewoon infinetwalk.be en het komt in orde. Het komt helemaal goed.

[Spreker 2]

Dank je wel, Dieter. En geniet van je dag en de rest van je week. Dank u.

Zo, alweer een stapje gezet. Deze aflevering zit erop. Als je tot hier hebt geluisterd, kan je er misschien best stilstaan.

Welke inspiratie heb je opgedaan? Of wat kan je gebruiken in jouw persoonlijke situatie? En vergeet niet, als je deze aflevering waardevol vond, abonneer je dan op onze podcast.

Je helpt ons ook door een review achter te laten. Blijf op de hoogte via onze sociale media of de nieuwsbrief. Elk stapje telt.be. We horen graag jouw verhaal en feedback, dus neem gerust contact met ons op. Je weet, elk stapje telt.